

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **D. P. L.**
pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty,
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
IČO 00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34
Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 10. 2025 č. j. OAM-1116/BA-BA01-HA13-2025

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 20. 10. 2025, č. j. OAM-1116/BA-BA01-HA13-2025, žalovaný rozhodl o opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu ze dne 1. 10.

2024 tak, že je nepřípustná dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil dle § 25 písm. i) zákona o azylu.

II. Žaloba

2. V úvodu žaloby žalobce uvedl, že v době rozhodování žalovaného žil ve stabilním partnerském vztahu se svou snoubenkou L. M. D., nar. X., přičemž žalobce je biologickým otcem jejich nenarozeného dítěte. K tomu žalobce přiložil těhotenský průkaz partnerky. Dále má žalobce důvodné obavy o svůj život kvůli svému vyznání, jelikož v případě návratu do Vietnamu by byl ohrožen na životě. Veškeré sociální a kulturní zázemí má v České republice. Žalovaný však tuto okolnost nezohlednil jako relevantní důvod pro udělení mezinárodní či doplňkové ochrany, ačkoliv žalobce výslovně uvedl, že návrat do země původu by znamenal roztržení rodiny a zásah do jeho práva na rodinný život podle čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a čl. 32 a čl. 3 Úmluvy o právech dítěte. Žalovaný porušil zásadu jednoty rodiny a nejlepšího zájmu dítěte. Právo na rodinný život vzniká již mezi rodiči a nenarozeným dítětem, jak judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku NSS, sp. zn. 6 Azs 258/2019: „*Při posuzování doplňkové ochrany je třeba brát v úvahu nejen aktuálně existující rodinné vazby, ale i ty, které zjevně brzy vzniknou (např. očekávané narození dítěte). Zásada jednoty rodiny a zájem dítěte vyžadují, aby správní orgány postupovaly s maximální opatrností.*“ Soud v této věci výslovně připustil, že těhotenství partnerky žadatele může být okolností rozhodnou pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť odloučení otce od těhotné matky by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky. Žalovaný pouze konstatoval, že rodinné vazby lze uplatnit jinými právními prostředky, aniž by zkoumal, zda by vycestování žalobce nevedlo k nemožnosti péče o partnerku a novorozené dítě, a tím k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života. Tento postup je v rozporu s rozsudkem sp. zn. NSS, sp. zn. 5 Azs 143/2024, kde soud konstatoval, že „pokud žadatelka o mezinárodní ochranu uvádí těhotenství a péči o nenarozené dítě, je nutné posoudit tyto okolnosti jako nové a potenciálně relevantní skutečnosti“. Žalovaný měl podle žalobce minimálně řízení doplnit o aktuální informace o těhotenství, zdravotním stavu partnerky a plánu péče o dítě. Žalovaný se rovněž nedostatečně zabýval možností udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu. Žalobce se domnívá, že v jeho případě jsou dány důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení této varianty mezinárodní ochrany a že by bylo zcela nehumánní žalobce nuceně poslat zpět do Vietnamu. Žalovaný podle žalobce také porušil čl. 8 ECHR a § 14a zákona o azylu, neboť napadené rozhodnutí žalovaného je nepřiměřeným zásahem do práva na rodinný život. Podle rozšířeného senátu NSS (usn. ze dne 13.4. 2011, č. j. 5 Azs 6/2010-107) je možné doplňkovou ochranu udělit, „pokud by vycestování žadatele bylo v rozporu s čl. 8 Evropské úmluvy“. V případě žalobce by takový zásah byl evidentní, neboť by byl nucen opustit těhotnou partnerku a narození dítěte by proběhlo bez jeho přítomnosti.

III.

Vyjádření žalovaného

3. Ve vyjádření k žalobě žalovaný popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neprokazují, že by žalovaný porušil některá ustanovení správního řádu, případně zákona o azylu. Žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a uvedl, že postupoval v souladu se

zákonem o azylu a jednotlivými ustanovení správního řádu. Žalovaný odkazuje na rozsudek NSS, č.j. 4 Azs 166/2023 z 21. 12. 2023, podle něhož „v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí. Pokud žadatel neuvede všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, aniž by mu v tom bránil nějaký objektivní důvod, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemene tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86 a ze dne 17. 2. 2011, č. j. 9 Azs 36/2010-76). Žadatele podávajícího opakovanou žádost ve smyslu § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu tak mimo jiné tíží břemeno tvrzení ohledně podstatné změny okolností ve vztahu k pronásledování nebo hrozbě vážné újmy. Bylo-li řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřipustnost podle § 25 písm. i) zákona o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděnými žadatelem se zabývá pouze z toho hlediska, zda mu mohly být známy v době jeho první žádosti, a zda je tedy mohl uvést, či zda mu v tom nebránily objektivní důvody (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74).“

4. Žalovaný dále dodává, že z konstantní judikatury, například z rozsudku NSS, č.j. 7 Azs 273/2023 z 24. 1. 2024 plyne, že pro přípustnost opakovaných žádostí je třeba, aby v konkrétním případě existovaly „nové skutečnosti nebo zjištění“, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Smyslem je na jedné straně umožnit nové posouzení v případech, kdy nové skutečnosti nebo zjištění mohou vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na druhé straně zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. Věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, „kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65).
5. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost výše jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky je již druhou v pořadí. Dne 9. 10. 2019 podal dotyčný v ČR první žádost o udělení mezinárodní ochrany, o níž bylo vedeno správní řízení pod č. j. OAM-446/LE-BA02- 2019. Správní orgán vydal následně dne 22. 1. 2020 rozhodnutí o neudělení azylu s č. j. OAM-446/LE-BA02-HA13-2019, které nabylo právní moci dne 30. 1. 2020. Proti tomuto rozhodnutí jmenovaný podal žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který dne 31. 3. 2020 rozsudkem č. j. 19 Az 6/2020-35 žalobu zamítl (nabytí právní moci dne 23. 4. 2020). Proti uvedenému rozsudku podal žadatel kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) usnesením č. j. 1 Azs 172/2020-28 ze dne 24. 9. 2020 (nabytí právní moci rozsudku dne 30. 9. 2020) odmítl pro nepřijatelnost. Žalovaný posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany výše jmenovaného a následně provedl srovnání s jeho tvrzeními, která učinil v rámci předchozího správního řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalobce v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 10. 2019 označil za důvod podání své žádosti legalizaci pobytu v ČR. V ČR hodlal setrvat, jelikož zde žije dlouho, přivykl zdejšímu životu a má tady rodinu, přátele a zázemí. Návrát do Vietnamu odmítal kvůli absenci tamního zázemí, nemožnosti svobodně vyznávat svou víru (křesťanství) a také kvůli obavě z věřitele a policisty, který ho obvinil z výtržnictví a

vyhrožoval mu zabitím. Správní orgán ve svém rozhodnutí vydaném v rámci tohoto správního řízení o první žádosti jmenovaného o mezinárodní ochranu konstatoval na základě jeho tvrzení a dalších podkladů rozhodnutí, že v jeho případě nebyly naplněny podmínky zákona o azylu pro udělení mezinárodní ochrany a mezinárodní ochranu neudělil. K jeho prezentovaným obavám z věřitelů, konkrétně mafiánských společností, žalovaný opakuje, že jeho obavy z věřitele hodnotil již v jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V aktuálním řízení pak samotný uvedl, že v předchozím řízení se ke svým dluhům nevyjádřil tak detailně. Správní orgán dále konstatuje, že zatímco v předchozím řízení se dotýčný obával pouze jednoho věřitele, lichváře, nyní se obává již dvou subjektů, navíc mafiánských společností. Nově také uvedl, že jej mafie mučila ve Vietnamu, přičemž následky má dodnes (potíže s dýcháním, šikmý hrudník, jizvy po celém těle). I přesto ve své předchozí i aktuální žádosti sdělil, že je zdravý, což potvrdil i na policii. Kromě toho správní orgán připomíná, že v předchozím řízení jmenovaný v roce 2019 uvedl, že ve Vietnamu byl naposledy v roce 2011, z čehož plyne, že již tehdy mu musely být skutečnosti o mafii a mučení známy, přesto je nezmínil.

6. K prezentovaným obavám z domovské státní moci z důvodu jeho členství v zakázané skupině Luyen Phap Luan Cong (dále jen „Falun Gong, FG“) správní orgán konstatuje následující. Jmenovaný uvedl, že ve své předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany v roce 2019 o svém členství nehovořil, jelikož měl strach se o tom zmínit, dopustil by se velezrady. Myslel si, že důvody, které uvedl, budou stačit k tomu, aby získal mezinárodní ochranu. Pokud by na toto vyjádření správní orgán přistoupil, pak by to znamenalo, že žalobce byl v roce 2019 nejen členem skupiny FG, ale současně křesťanem. Tvrzení jmenovaného o jeho křesťanské víře však bylo v předchozím řízení spolehlivě vyvráceno. Navíc jmenovaný si ve své aktuální žádosti protiřekl tvrzením, že na víru FG přestoupil z křesťanství před zhruba 4 roky. To by totiž znamenalo, že v roce 2019 o žádném členství ve skupině FG ani nemohl hovořit, když na tuto víru přestoupil až v roce 2021. Kromě toho žadatel na policii uvedl, že mu v případě návratu do Vietnamu asi nic nehrozí, neví, zda mu něco nehrozí kvůli tomu, že nesplatil své dluhy. Následně však před správním orgánem v pohovoru popřel vše s tím, že policii řekl, že mu nebezpečí hrozí, ale policie to do protokolu neuvedla. K uvedené skutečnosti správní orgán doplňuje, že žadatel v závěru podání vysvětlení uvedl, že rozuměl všem otázkám, přičemž nežádal žádných změn ani doplnění. Správní orgán na základě výše uvedených skutečností uzavírá, že vyjádření jmenovaného o jeho členství v FG a jím prezentované obavy v případě návratu do země jeho původu považuje za účelově uvedené. Jak navíc samotný žadatel uvedl, domníval se, že důvody, které uvedl v předchozí žádosti, budou postačovat k získání mezinárodní ochrany. Mezinárodní ochrana mu však udělena nebyla a jmenovaný tak nyní přišel s tvrzením o další víře, tentokrát víře FG, což se však ukázalo být stejně účelovým vyjádřením jako v případě jeho údajné křesťanské víry. Správní orgán shrnuje, že ani v tomto případě nenalezl žádný důvod pro změnu či nové meritorní posuzování žadatelovy opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
7. Ke skutečnosti, že jmenovaný má v ČR těhotnou snoubenku, přičemž jeho návrat do Vietnamu by byl náročný pro její psychiku, správní orgán konstatuje, že uvedená skutečnost není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě a taktéž ani důvodem pro změnu či nové meritorní posuzování jeho opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Na tomto závěru nemohou nic změnit ani doložené materiály týkající se jeho

nastávající manželky a jejího těhotenství, které správní orgán považuje za výraz jeho snahy nadále setrvat na území ČR, nicméně jejich adekvátní využití shledává například ve správním řízení o povolení pobytu cizince na českém území, nikoliv však ve správním řízení o udělení mezinárodní ochrany. Nad rámec toho ale žalovaný podotýká, že rodinné vztahy na území České republiky nejsou důvodem pro udělení žádné ze základních forem mezinárodní ochrany, protože zásah do nich nenaplnňuje znaky pronásledování či vážné újmy (srov. přiměřeně usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 Azs 186/2022-48 ze dne 15. 2. 2024, č. 4589/2024 Sb. NSS). Správní orgán dále konstatuje, že žalobcem uvedené skutečnosti se netýkají změny situace v zemi jeho původu, důvodů jeho odchodu z vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl mít, ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země, tím méně pak svědčících o tom, že by žadatel mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.

IV.

Posouzení věci soudem

8. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

V.

Rozhodnutí soudu

9. Žaloba je nedůvodná.
10. Ze správního spisu má soud za prokázané, že v případě žalobce se skutečně jedná o opakovanou žádost dle § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu, neboť v jeho případě jde již o druhou žádost.
11. Dále má soud ze správního spisu za prokázané, že první žádost žalobce na území ČR je datována ke dni 9. 10. 2019. O této žádosti bylo vedeno správní řízení a bylo vydáno rozhodnutí o neudělení azylu den 22. 1. 2020 č. j. OAM-446/LE- BA02-HA13-2019, které nabylo právní moci dne 30. 1. 2020. Proti tomuto rozhodnutí jmenovaný podal žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“), který dne 31. 3. 2020 rozsudkem č. j. 19 Az 6/2020-35 žalobu zamítl (nabytí právní moci dne 23. 4. 2020). Proti uvedenému rozsudku podal žadatel kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) usnesením č. j. 1 Azs 172/2020-28 ze dne 24. 9. 2020 (nabytí právní moci rozsudku dne 30. 9. 2020) odmítl pro nepřijatelnost. V první žádosti o mezinárodní ochranu podané dne 9. 10. 2019, žalobce označil jako důvod jejího podání snahu o legalizaci pobytu, neboť zde má práci a družku, ekonomické potíže ve vlasti, obavu z lichváře, od něhož si půjčil peníze na vycestování, a obavu z pronásledování proto, že je křesťanem, byť nebyl schopen odpovědět na žádné detaily ohledně této víry. V aktuálně podané žádosti ze dne 1. 10. 2024, resp. v Poskytnutí údajů k této žádosti ze dne 9. 10. 2025, uváděl žalobce jako důvody podání žádosti, že kvůli svým dluhům se obává 2 mafií ve Vietnamu, kde už byl mučen, dále že zhruba před 4 lety přešel z křesťanství na víru Luyen Phap Luan Cong, jež je ve Vietnamu zakázána, a konečně že čeká se svou partnerkou dítě.
12. Dle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.“

13. Dle § 11a odst. 1 zákona o azylu „*Podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*“
14. Soud v rámci výše uvedeného přezkoumával, zda žalobce uvedl *nové azylově relevantní skutečnosti* nebo podstatnou změnu okolností, které měly být vzaty v potaz a nebyly uvedeny již v předcházejících žádostech o mezinárodní ochranu, resp. nebyly uvedeny proto, že žalobci nebyly známy; současně s tím se soud zabýval otázkou, zda se situace v zemi žalobce skutečně změnila natolik, aby odůvodňovala přiznání některé z forem mezinárodní ochrany, resp. nové zhodnocení těchto důvodů.
15. Soud v této souvislosti odkazuje na rozsudek NSS ze dne 8. 9. 2011, č. j. 7 Azs 28/2011-74 „*Bylo-li řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany zastaveno pro nepřípustnost podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, zkoumá správní soud pouze to, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení. Důvody uváděnými žadateli se zabývá pouze z toho hlediska, zda jim mohly být známy v době první žádosti, a zda je tedy mohli uvést, či zda jim v tom nebránily objektivní důvody, zpravidla spočívající v tom, že o těchto důvodech vůbec nevěděli nebo je nemohli z objektivních či legitimních subjektivních příčin uvést.*“
16. Žalovaný pro řízení zajistil aktuální informace o zemi původu (informace odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra České republiky Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv, stav ke květnu 2025. Dále je součástí spisu Informace MZV ČR o postavení hnutí Falun Gong/Falun Dafa ze dne 10. března 2025.“
17. Z těchto informací dle názoru soudu vyplynulo, že se situace v zemi původu nijak od doby řízení o první žádosti žalobce nezměnila, resp. nezměnila se způsobem, který by mohl představovat novou skutečnost ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu, nebo by svědčila o tom, že by žalobce mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu, nebo že by mu hrozila vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
18. Pro posouzení opakované žádosti o mezinárodní ochranu jako přípustné je dle § 11a odst. 1 zákona o azylu nezbytné splnit dvě kumulativní podmínky. První podmínku [§ 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu] tvoří povinnost uvést nové skutečnosti, objevení nových skutečností nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení.
19. Žalobce ve své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 9. 10. 2019 tvrdil ekonomické důvody – potíže s vysokými dluhy kvůli hazardu, pronásledování pro křesťanskou víru, snahu o legalizaci pobytu – zejména kvůli práci a vztahu v ČR s družkou, obavu z lichváře kvůli splacení svých dluhů ve Vietnamu. Návrat do vlasti odmítal zejména proto, že chce v ČR zůstat, pracovat a být s partnerkou.
20. Jak již bylo uváděno výše, podal žalobce dne 1. 10. 2024 druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany. V této aktuální žádosti uváděl žalobce jako důvod pro udělení mezinárodní ochrany opět skutečnosti, že je v ČR potřebuje pobyt zlegalizovat, neboť nemá cestovní pas a nemůže uzavřít sňatek s partnerkou, obavu z náboženského pronásledování kvůli členství v organizaci Falun Gong, ohrožení na životě kvůli dvěma mafiánským

skupinám, jimž dluží. Výslovně za novou skutečnost označil pouze své těhotenství své partnerky. Zároveň uvedl, že ostatní nové informace v předchozí žádosti neuváděl pouze proto, že se domníval, že dosavadní sdělení postačuje k udělení azylu.

21. Dle názoru soudu tímto vyjádřením žalobce potvrdil, že žalobci nic nebránilo, aby všechny nově uváděné informace uvedl již v rámci své první žádosti v roce 2019. Jinými slovy žalobce netvrdil nové skutečnosti, které by nebyly bez vlastního zavinění žalobce předmětem zkoumání v předchozím řízení.
22. V obou žádostech o udělení mezinárodní ochrany žalobce uváděl v podstatě shodné důvody, zejména tedy snahu o legalizaci pobytu, problémy s věřiteli. Pokud žalobce své tvrzení o obavách z lichváře v rámci své druhé žádosti „rozšířil“ na obavu z více věřitelů, kteří nadto představují mafiánské skupiny, nejedná se o důvody, které by žalobce nebyl bez svého zavinění schopen uvést již v první žádosti o mezinárodní ochranu v roce 2019, proto tato argumentace není způsobila docílit toho, že by druhá žádost žalobce mohla být posuzována věcně stejně, jako jeho první žádost. Totéž platí pro tvrzení žalobce o možnosti jeho pronásledování z důvodu příslušnosti k náboženské skupině, kde v první žádosti tvrdil žalobce křesťanství a nyní společenství Falun Gong. Žalobce nijak neprokázal, že by svá tvrzení o svém náboženském přesvědčení nemohl v plném rozsahu bez svého zavinění přednést již v rámci své první žádosti o mezinárodní ochranu.
23. V daném případě se žalobce domníval, že novou skutečností je těhotenství jeho partnerky a skutečnost, že je dle svého tvrzení biologickým otcem jejich nenarozeného dítěte.
24. Ve smyslu výše cit. ust. § 11a odst. 1 zákona o azylu je však možné uznat pouze tvrzení takových nových skutečností, které jsou zároveň *azylově relevantní*. To znamená takové důvody, které lze podřadit pod taxativně uvedené důvody pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Těhotenství mezi azylově relevantní důvody dle § 12 zákona o azylu nepatří.
25. Na základě těchto úvah soud dospěl ke stejnému názoru jako žalovaný, tedy že žalobce žádné nové azylově relevantní důvody ve své druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvedl.
26. Z uvedeného vyplývá, že nebyla splněna již první podmínka pro posouzení opakované žádosti jako přípustné.
27. Soud neshledal důvodnou ani žalobní námitku nedostatečného odůvodnění neudělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. S ohledem na výše popsané podmínky přípustnosti opakované žádosti o mezinárodní ochranu (existence nových, dosud bez zavinění žadatele neuvedených a zároveň azylově relevantních důvodů ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu) soud konstatuje, že v daném případě je přezkoumatelné a dostatečné odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle něhož žalobcem uváděné důvody nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. To dle názoru soudu znamená, že rodinné důvody (vč. případného očekávání potomka) nejsou důvodem ani pro udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu, neboť nenaplňují znaky pronásledování dle § 12 či vážné újmy dle § 14a zákona o azylu. Nutno je totiž znovu připomenout, že žádost žalobce nesplňovala podmínky pro meritorní posouzení.
28. Za současného stavu rovněž nelze žalobcem aktuálně tvrzené důvody podřadit ani pod žádný důvod uvedený v ustanovení § 14a odst. 2 písm. a), b) nebo c) zákona o azylu, neboť žalobci nehrozí závažná újma a) trestu smrti či popravy, b) mučení nebo nelidské či ponižující

zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu (dle výše zmíněné zprávy Bezpečnostní a politická situace v zemi z května 2025 je ve Vietnamu zakázáno mučení) , nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.

29. Žalobce neuvedl, a ani se neobjevily, žádné nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a téhož zákona. V tvrzeních žalobce tedy nelze neshledat žádné důvody, které by bylo možné podřadit pod nově tvrzené azylově relevantní důvody dle § 12 a § 14a zákona o azylu.
30. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobou napadené rozhodnutí je prosté vytýkaných vad a současně jsou závěry učiněné žalovaným správné, současně žalobce ve své žádosti neuváděl žádné nové skutečnosti, které by svědčily o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu. Současně si pro své závěry žalovaný obstaral dostatek aktuálních podkladů, a proto soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

VI.

Náklady řízení

31. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Plzeň 5. ledna 2026

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně